

Франкфуртъ, и замѣства Шелбле, като диригентъ на дружество „Цецилия“. 1839 бива дадена, съ застъпничеството на Росини, неговата опера „Ромилда“, 1839—40 и 1843—44 е замѣстникъ на Менделсона — като диригентъ на „Гевандхаусъ-концерти“, въ които се изпълнява, 1840, неговата оратория „Разрушението на Йерусалимъ“. Презъ тѣзи години той два пѣти посещава Италия. Следъ това го виждаме въ Дрезденъ да дирижира основанитѣ отъ него „Абонаментни концерти“. Тамъ се изпълняватъ и двѣтѣ неговии опери — „Сънъ въ коледна нощъ“ и „Конрадинъ“. Следъ това, е капелмайсторъ въ Дюселдорфъ, а после въ Кьолнъ, дето е билъ и директоръ на консерваторията. Като компонистъ — е последователъ на романтицитѣ и е майсторъ на малкитѣ форми“. Творби: 3 симфонии, камерна музика — 5 триа, 5 квартета по една соната за цигулка и за чело. Каноническа сюита за пиано и цигулка, много валсове, вариации, етюди и др. — за пиано, 6 опери: „Адвокатътъ“, „Катакомби“ и „Дезертьорътъ“ (и поменати по-горе три); две оратории — „Разрушението на Йерусалимъ“ и „Саулъ“, нѣколко кантати — „Прометей“, „Ревека“, „Лорелей“, „Принцъ папегалъ“, „Налъ и Дамайанти“, „Ричардъ — лъвското сърце“ — балада за соли, хоръ и оркестъръ, квартети, дуети и др. Писателски трудове: „Изъ музикалния животъ на нашето време“ (1868—71), „Л. ванъ Бетховенъ“ (1871), „Музикално и лично“ (1876), „Гьотевиизатъ музикаленъ животъ“ (1883), „Какъ да слушаме музика“ (1881), „Ф. Менделсонъ — спомени и писма“ (1871), както и „Упражнения за изучаване на хармонията и на контрапункта“ (1861).

Хилмера, Олдржихъ — Hilmera, Oldrich — чешки диригентъ и компонистъ, род. 1891 въ Велтрусихъ, ученикъ на К. Б. Иракъ, Яр. Йеремашъ и Й. Б. Фюрстеръ, диригентъ на пѣвческия хоръ „Крижковски“, съ който предприема успѣшни концертни пѣтувания въ Европа, писалъ: струненъ квартетъ, „Тритонова легенда“, пиеси за чело, и пѣсни за хоръ.

Хилтънъ, Джонъ — Hilton, John — значителенъ английски компонистъ

отъ първата половина на XVI в., авторъ на 2 ценни сборника отъ свѣтски пѣсни: „Ayres or Fa-las for Three voices“ (1627) (Арии на фа-ла за три гласа) и „Catch that catch can“ (1632), (Хвани туй, що можешъ).

Химелъ, Фридрихъ Хайнрихъ — Himmel, Friedrich Heinrich — пианистъ и любимъ на времето си компонистъ, род. 20 ноемв. 1765 въ Тройенбриценъ, умр. 8 юни 1814 въ Берлинъ, училъ при Науманъ въ Дрезденъ, а, сжщо — и въ Италия, 1795 — дворцовъ капелмайсторъ въ Берлинъ (замѣстникъ на Райхардтъ), 1798—801 е въ Русия, после въ Скандинавия, Парижъ, Лондонъ. Виена и, най-после, се застоява въ Берлинъ. Творби: 3 италиански и 3 нѣмски опери, и 2 лидершпила („Фантомъ“ — особено популяренъ), ораторията „Исаако“, камерна музика, църковни пѣснопѣния и др.

Химнъ — Въ своя основенъ смисълъ, тази дума означава пѣсни за прослава, или въ честь на божествеността. Старитѣ гърци сж наричали сжщо така тържественитѣ богуслужебни пѣсни. Въ първитѣ християнски времена Х-тѣ сж били строфи пѣсни. Отъ източната християнска църква, въ която химнографията е достигнала голѣмъ разцвѣтъ, още въ IV в. Х-тѣ преминава и въ римо-католическата църква. Текстоветѣ на Х-тѣ и въ нея сж били стихотворни — въ видъ на редовни (обикновени) строфи. Първиятъ Х-тъ на източната църква е „Слава на Бога въ висинитѣ“, влизашъ като съставна часть на литургията. Свети Амброзий Милански, подтикнатъ отъ Х-тѣ на източната църква, ги въвежда и въ своята, и самъ е съчинявалъ такива. Х-тѣ на Св. Амброзия сж били съ просто мелодическо сложение (силабични), до като въ късното сръдновѣковие има Х-и съ украсена мелодия. Въ многогласната музика на XV и XVI в. — тѣ сж пакъ силабични, и съ ритмично еднообразие. Въ английската, и другитѣ видове протестантски църкви, Х-ни се наричатъ измѣрени пѣсни за единъ или повече гласа, не изхождащи направо отъ псалтира, и пѣящи се при разни отдѣлни случаи. Името Х. е било давано нѣкога и за концертни музикални